

Gergely Ágnes

Ítélet Wormsban

A templomban kihunyt a méceses
csütörtök reggel virradóra.
Mocsári fény kereng az utcán.
Tegnap este megállt az óra.

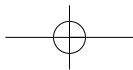
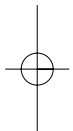
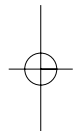
A gyermek eltűnt. Mély az erdő.
Szaglász a nyomozók kutyája.
A sirokon húszan vacognak.
Nincs bűn, és az sincs, aki bánja.

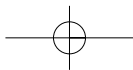
Két vándor jár a temetőben.
Összenéznek, elmennek aztán.
A felhők szélén hold sötétlik,
a rácson fennakad a kaftán.

Másnap ítélet. Végrehajtják.
A vért nem fogja föl a lélek.
Ezek felbuknak a lapályon.
Azok vacogva hazatérnek.

Kilép az erdőből a gyermek.
Nincs több „Halál a gyilkosokra!”
Kilép az időből a gyermek,
hogy a büntettet visszafogja.

Hiába. Kérgesek a lelkek.
Két csontváz vár feltámadásra.
Elhagyja a remény a várost,
mint a mécesest a lobogása.

G. István László

Horogmondat

„Figyelme, mint a parti fűz földet
súroló liánja, ellepi, beborítja
a teret, amibe született”, horogmondat
ez is, álomból való, felsérti
a délelőtt kérgét, utána sokáig
vakarod, mint egy rossz heget, mert
hogyan is? jobb lenne, ha nem figyelne? de hát
ki és mit? egyáltalán nem tudni, kiből támadhat
figyelem. És óvhatna is ez a mondat,
mint egy fényes lapra nyomott, színes meditáció,
mondjuk egy rendelő falán, miért,
hogyan émelyít, mint egy rossz helyen megcsapó
mézcukor-illat? Mondanád, lenyeled,
lenyelnéd, kimondod. Erre a mondatra
rosszul helyezkedsz. Mert lehet
a figyelemről szóló mondatnak
illata? Érzékeid hagynak cserben.

55

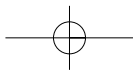
Halasi Zoltán

A pillanat

(Pompeji)

A pillanat burookban jön világra,
saját nehézkedése ellenében,
szökőkút tolja ki, hó, feltörekvő,

görcsös feláramlás, fa, tűzfolyamként,
izzó virágkehely, fölötte táncol
a gázzal-gózzal töltött pingponglabda,

ezt-azt a voltakból magába olvaszt,
emelgeti a véglegesség kérgét,
átszakítja, dugóként felröpíti,

és megmutatkozik a füstoszlopban,
mindenható, mindenre kapható dzsinn,
igazi lehetőség-tűzijáték,

hogyan aláhullva lávaáradattal
terítse be nyomban a megelőzőt,
vagy hamuként szóródjon szét a szélben.

*

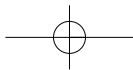
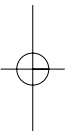
Ez olyan, mintha akkor írtam volna;
hallom a hangom, mintha felolvasnám,
a szavak aurája elmosódik,

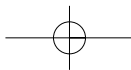
egyenként tűnnek el a kimondáskor,
mintha épületbontás törmeléke
zuhogna le egy csőben vad robajjal,

aprítódna tovább a kényes ízlés
törő pofái közt, hogy aláhullva
az ítélet rostélyán zötykölődjön;

olyan, mintha N. átható figyelme,
aggodalma és tanácstalansága
egyszerre öntené futószalagról

valami meddőhányóra, amit hall,
és keverné be, hátha mégis érték,
kötőanyagunk utunk alapjába.

Miklya Zsolt

Szita-szita...

Koszorú egy szonettregényből

1

A világ szüntelen keletkezése
megfejthetetlen, ez benne a szép.
Laplace démona s más tündérmesék,
az állatöv tizenkét csillagképe,

mint kiszámítható determinánsok,
szüremlenek a világ raszterén.
Szita-szita péntek, szent tehén,
szombat-szerelem sem elég világ-ok.

Ha éjfél körül bukik le a nap,
és kifehériti az éjszakát –
mint vászon fölé hajló nagymamák,

kik sárga fölé kéket oldanak –,
míg betelik a fehér holdalap,
jól kamatoztatja az optikát.

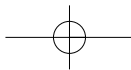
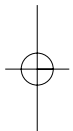
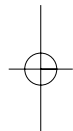
2

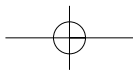
Jól kamatoztatja az optikát
a festéknyomok ad hoc végtelenje,
úgy bízza csöppjeit a véletlenre:
esetleges, és mégis komponált.

Mint húgnyomok december szűz haván,
dohánytól sárga gémberegett ujjak,
tintanyomokkal teli itatós vagy
visszerek vérrajza, deres szakáll.

Mint ajtórésen kukkoló barát,
keresztúton habozó keresztények,
új időkép, megélhetési vétek,

turisták által bejárt Ararát,
mindig egy kicsit más, mint amit kérnek,
szerető nem szeretheti magát.

3

Szerető nem szeretheti magát,
Narkisszosz álma nem a tükörképe.
Akit meglát, az más. A másik lénye
városa körül nem lehet a gát.

Partot mos arcod, messziről hozott
hullámaiddal nyaldoshatod végig.
Ki új tömlőbe tölt, hagyja a régít,
borérelő időt vár, és nyugodt.

A nárcisz aranysárga szirmain
legelteti szemét az égbolt kékje.
Nem hunyja le, csak néz, ugyan, mi kéne,

hogy visszakapjam hétköznapjaim.
Egyél, igyál, legeltess, altass. Mint kinn,
a mindennek benned se legyen vége.

4

A mindennek benned se legyen vége,
tengerszomját a part elengedi,
a találkozás homoksejtjei
közt pórusok nyílnak, lélegzik végre.

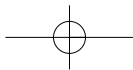
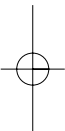
Éjjel kettőkor keltem. Bukdácsoltál,
albatroszként, ki tengeri beteg
a parton, mégse menekül. Remeg,
de nem panaszkodik, míg totyogva jár.

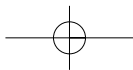
A legnagyobb szárnyfeszítávú madár.
Úgy adta tudtul óvodás fiunk,
mint aki rég a végtelenre vár,

és átvitorlázott az udvaron.
Nem kaptam el, úgy döntöttem, hagyom.
Éjjel kettőkor ébresztett a nyár.

5

Éjjel kettőkor ébresztett a nyár.
A szél is sós az óceán fölött,
s míg átkócolt a víz, gyönyörködöt
lehelt rád valaki. Egy mór? Talán.

A legidősebb, hogy, hogy nem, kirepült.
Széles fesztávú eltűnésein
nem csodálkoztunk már rég. Nézd, megint
repül, lestük ujjongva. Sikerült.

Éjjel kettőkor ébresztett a nyár,
azt álmodtam, előlem menekülsz.
Part nélkül nincsen tenger, óceán,

a homokszemcsék sósak legbelül.
Válladra, nézd, mint kallódó madár,
széles fesztávú rasztatincsed ül.

6

Széles fesztávú rasztatincsedül
ma mit vetnek ki kallómalmaid?
Türkiz hullámok közt kókuszladik,
kabóca zúg, nem tücsök hegedül.

Kabóca zürrög, aranyport szítál,
aranyat von a part fölé a nap,
a homokpadon kisfiú szalad,
hajában gyöngyök, gyöngysor táncikál.

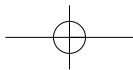
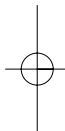
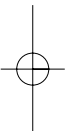
A kókuszladik lassan partot ér,
a kisfiú odafut, egyedül,
babrál vele, kabócaul beszél,

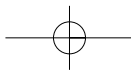
a kis fekete nem tud tücsökül.
Szita-szita, aranypor szertesét,
a nászzene éjjel sem csendesül.

7

A nászzene éjjel sem csendesül,
meglepnek, ébren tartanak a hangok,
dobhártyád köré zúgó membránpartot
terít a hold, füled kiélesül.

Az erkélyről belátod, Karthagó,
s a punok minden gyarmatvárosának,
mint kezdetben a kabócák Urának,
természetes jellemzője a só.

Hallgatod hát, a só hogy ízesül,
s míg illatos párát lehel a táj,
nem érzed magad kényelmetlenül,

pedig az urad, tudod, hazavár,
míg Földközivé nő benne az úr.
Nem lesz belőle győztes Hannibál.

8

Nem lesz belőlem győztes Hannibál.
A hadvezéri hajlamoktól távol
te győzz le engem, virradat, a mámor
hullámverése hadd görgesse át

az éjszakán a fájdalomsziget
parttól elváló hordalékait. Túl
messze jár a tábor, mi szépnek indult,
a sáncokon kívül csak rút lehet.

A sütiszeleket mindig levágta,
és félretette nekünk nagymamám.
Jó lesz az még a lakoma után,

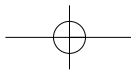
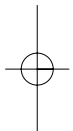
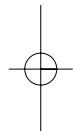
kicsit égett, és töltelék csupán
nyomokban van benne, de ez az ára,
holnapra is marad, nem sült hiába.

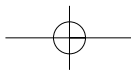
9

Holnapra is marad, nem sült hiába,
hazaviszed a megkezdett bucit.
Madárlátta, kérdezd meg apucit.
Boldog falattal van tele a szája.

A legszéléről jöttem, boldogok
közül mégis, kiket úgy képviselnek
az elárvult szavak, mint vad füttyjelek,
mit elviselni alig bír torok.

Panaszra nincs okom, a szélzenére,
mi ágak között suhogva füttyül,
az elfelejtett nyelv felel belül.

Nem tudni, kit választ a szél elnökül,
ki lesz az, aki szelet örököl,
a széledés meddig tart és mivégre.

10

A széledés meddig tart és mivégre?
Vagy ez is olyan folyamatszerű,
nem bonyolult, és nem is egyszerű,
mint világtalannak a világbéke?

Akár a bűvó eszkimó falut
tengernyi jég olvadó ébredése,
ellepi lassú szintemelkedése,
magosba lép, ki síkföldön aludt.

Szűken vagyunk, de túl a széleken
egy tágasabb tér biztatja a számat,
kéken kacsint besárguló fiának,

határon túl is tart a végtelen,
bár szintemelkedik a félelem,
ha szín a komplementerére támad.

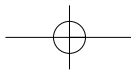
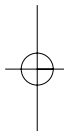
11

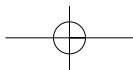
Ha szín a komplementerére támad,
és bekebelezéssel fenyeget,
átszínleli a földet és eget,
lyuk végét járja lyukas zoknijának,

ha lassan elfogy alólunk a part,
és óceánná lesz a belső tenger,
ha elszéled belőlünk mind az ember,
sós pára lesz, ki végsőkéig kitart,

ha karjára tetovált istenével
a megváltott váltatlanul szalad,
hiába hívod, nem fog madarat,

és nem azért, mert a legtöbb faj védett.
Ha egyszer minden színtelen marad,
a fehérnek hol lesz a menedéke?

12

A fehérnek hol lesz a menedéke
a színbitorló alkuszok között?
Házi túróból lesz jó körözött.
Aludttej is csak házi tejből kéne.

Fehér damaszt diófaasztal élén,
kancsó mellé metszett pohár kerül,
a jelek közé karcos bor merül,
beszélgetnek, nincs bekapcsolva tévé,

nem szűrődik fogak között a tót,
dédelgetés és veszekedés nyelve,
karcos magyar kell, s ami biztató,

a vastagkolbász karikákra szelve,
s míg átszüremlik nagymama szerelme,
nincs titok, ami ki nem mondható.

13

Nincs titok, ami ki nem mondható.
És nincs helyén, nem áll össze a kép
finom kávézacc nélkül semmiképp,
emlékhez is nyugodtan adható.

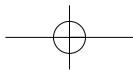
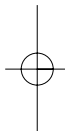
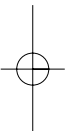
A pigmentzacc úgy térhálósodik,
mint vakolattá váló panaszének
a papíron, karcos felületének
mélye is árnyalt, éjfélről reggelig.

Szita-szita, szűrt panaszénekünket
magával viszi egy papírhajó.
A titkokat is úgy hordja a szó,

míg átítatja, lassacskán elsüllyed.
Gyülekeznek a klímamenekültek,
a zacc is újrahasznosítható.

14

A zacc is újrahasznosítható,
a vásznon pigmentvakolatot képez.
Behunyt szememmel tapintom a képet.
Nem nyaldosom, bár az lenne a jó.

A fájdalom miért jár át megint?
Miért jár át meg át makacs hiányod?
Miért vagyok kevés és sok, ha várok
a parttól eloldott csónakra kint?

A magosból előtenek a kékek.
Kenderkötélhez nem ragaszkodom.
Vászonba búvok, s amíg hozzád érek,

egy rasztatincs csikland a nyakamon.
Atszüremlik hajszálak raszterére
a világ szüntelen keletkezése.

15

A világ szüntelen keletkezése
jól kamatoztatja az optikát.
Szerető nem szeretheti magát,
a mindennek benned se legyen vége.

Éjjel kettőkor ébresztett a nyár,
széles fesztávú rasztatincsedül,
a nászzené éjjel sem csendesül,
nem lesz belőlünk győztes Hannibál.

Mi holnapra marad, nem sült hiába.
A széledés meddig tart és mivégre?
Ha szín a komplementerére támad,

a fehérnek hol lesz a menedéke?
Nincs titok, ami ki nem mondható,
a zacc is újrahasznosítható.